

ČEHO TŘEBA? NEJVÍC CHLEBA!

Právě v těchto dnech, vážení a milí, slavíme Tělo a krev Páně. Někde se drží čtvrtěční termín s odkazem na Zelený čtvrtek, kdy Kristus eucharistii ustanovil, jinde se slaví v neděli, aby se mohlo účastnit více lidí. Obě možnosti jsou oprávněné, v oba dny se

„Chci Boží chléb, tělo Ježíše Krista, toho z Davidova rodu,“ napsal kdysi kolem roku 100 sv. Ignác z Antiochie, jeden z prvních biskupů, co ještě pamatoval apoštoly. Ze stejné doby pochází dílo jménem Didaché neboli Učení dvanácti apoštolů, které nazývá slavení eucharistie „lámáním chleba“, stejně jako zprávy ze Skutků apoštolů. A už jednou citovaný apoštol Pavel se ptá: „Chléb, který lámeme – není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.“

Vidíme tedy, že od prvopočátku je pojem chleba pro církev v souvislosti s eucharistií tak důležitý, že se stává pojmenováním toho největšího, co v církvi máme a co slavíme – „chléb života“. A je to určité dáno i tím, co pro nás znamená chléb jako takový, jak výmluvný je chléb coby symbol.

Kdysi kdysi – už je to dávnou, nevím ani kdy a kde – jsem se doslechl dobrou radu, jak zacházet s mlsností. Když nevím, mám-li hlad, nebo jen na něco chuť, sáhnou po kousku chleba. Jestli to, co mi straší v žaludku, je skutečně hlad, chlebem ho utiším. Jestli mě jen honí mlsná a chlebem zavděk nevezme, nenechám se dohonit. I když, popravdě

řečeno, jako malý jsem se vždycky těšil, že maminka donese z nákupu bochník čerstvého chleba – někdy byl ještě teplý – a já budu užídat...

ZRNÍČKO PO ZRNÍČKU...

Řekli jsme si tedy, že chléb je naprosto základní potrava, dost možná to první, co nás napadne, když se řekne „jídlo“. Ne nadarmo nás Kristus Pán nechává prosit o „chléb náš vezdejší“. Mimochodem, to zvláštní slovo „vezdejší“ znamená „každodenní“. Ovšem cesta chleba na náš stůl není jen tak jednodušší.

Na začátku jsou obilné klasy – nejčastěji pšeničné. Ty je třeba požívat, vymlátit a získat z nich zrnka – desítky, stovky, tisíce obilných zrn. I v tom je symbolika: také my jsme každý odněkud, každý jsme nějaký, každý přicházíme ke slavení eucharistie s něčím svým vlastním. Každý jsme jako jedno zrno, ze kterého může vzniknout Kristovo tělo – církev. Onen text z konce I. křesťanského století pronáší tuto prosbu: „Jako tento úlomek rozptýlený po horách byl sebrán v jedno, tak nechť je sebrána tvá církev ze všech končin země a dána do tvého království.“

Zrna se poté melou na mouku. A sami dobře víme, že i nás někdy život pořádně semele, až nám to nebývá zrovna dvakrát milé. A nemusí to být přímo mučednictví v pravém slova smyslu, tedy spojené s prolitím krve nebo s jiným ohrožením života. Je mimochodem zajímavé, jak o něm mluvil náš známý sv. Ignác, který skutečně zemřel jako mučedník v římské aréně, předhozen šelmám: „Jsem Božím obilím a zuby zvířat jsem rozemílán a stanu se čistým Kristovým chlebem.“

Z mouky je potřeba udělat těsto. A zasycha to nejde, bez vody se neobejdeme – to jsme si ostatně říkali už v jednom z předchozích liturgických zamyšlení. Stejně tak my, máme-li se stát „chlebem Kristova těla“, se neobejdeme bez vody křtu. Ta z nás vytváří základ a jednotu.

A co nakonec? Pak je potřeba vzniklý chléb upéct, a to pořádně zatepla. A ten žár, který „peč“ nás, je oheň Svatého Ducha. To jemu vděčíme za to, že nejsme jen syrovým těstem, ale skutečným chlebem, který voní a chutná, který láká k ochutnání – a hlavně: do kterého přichází Pán.

*At' jsme tedy pořádně vypečení!
Zdeněk Drška*

Foto: Roman Albrecht

Muži Určení K Likvidaci

Autor: Czina

Podle skutečného příběhu

Po odsouzení bylo třeba nové vězně umístit do vazby. Ale věznice byly přeplněné, a tak otec K. strávil několik měsíců na cestách. Vystřídal různé věznice a tábory: Leopoldov, Mírov a další.

Nakonec dorazil do Valdic, bývalého kartouzského kláštera přebudovaného na jednu z nejpřísněji střežených věznic dodnes.

Vitám vás, jsem otec Pavel.

...otec Karel.

Bratr Bedřich, těší mě.

Otec Milan.

Bratr Teodor.

Otec Klement, vítajte.

Pater Radek z Brna.

Otec Jáchym, Pardubice.

Otec Tomáš, vítajte ve Valdicích, bratře.

Otec František, Louny.

Otec Marek.

V přeplněných celách bylo společně uvězněno až na 16 vězňů. Byli to především vězni političtí, ale i skuteční zločinci. Před nimi bylo třeba dávat si pozor.

A vy jste kdo?

Já jsem nějaký Vašek Kalous, bachaři mě sem šoupli, že prej mám říct všechno, co tu uslyším.

To je v pořádku, bratři. Udělej, co uznáš za správné.

Předpokládám, že tady není šance, jak slavit bohoslužbu.

Jeden vrah nebo zloděj v cele plné kněží mohl znamenat jen jedinou věc.

Někteří se přiznali rovnou, jiní ne. Ke kněžím ale chovali všichni nesmírnou úctu. Vzniklo tu mnoho podivuhodných přátelství.

Pro duchovní znamenal život ve vězení problémy, které běžný vězeň nikdy nezažil.